

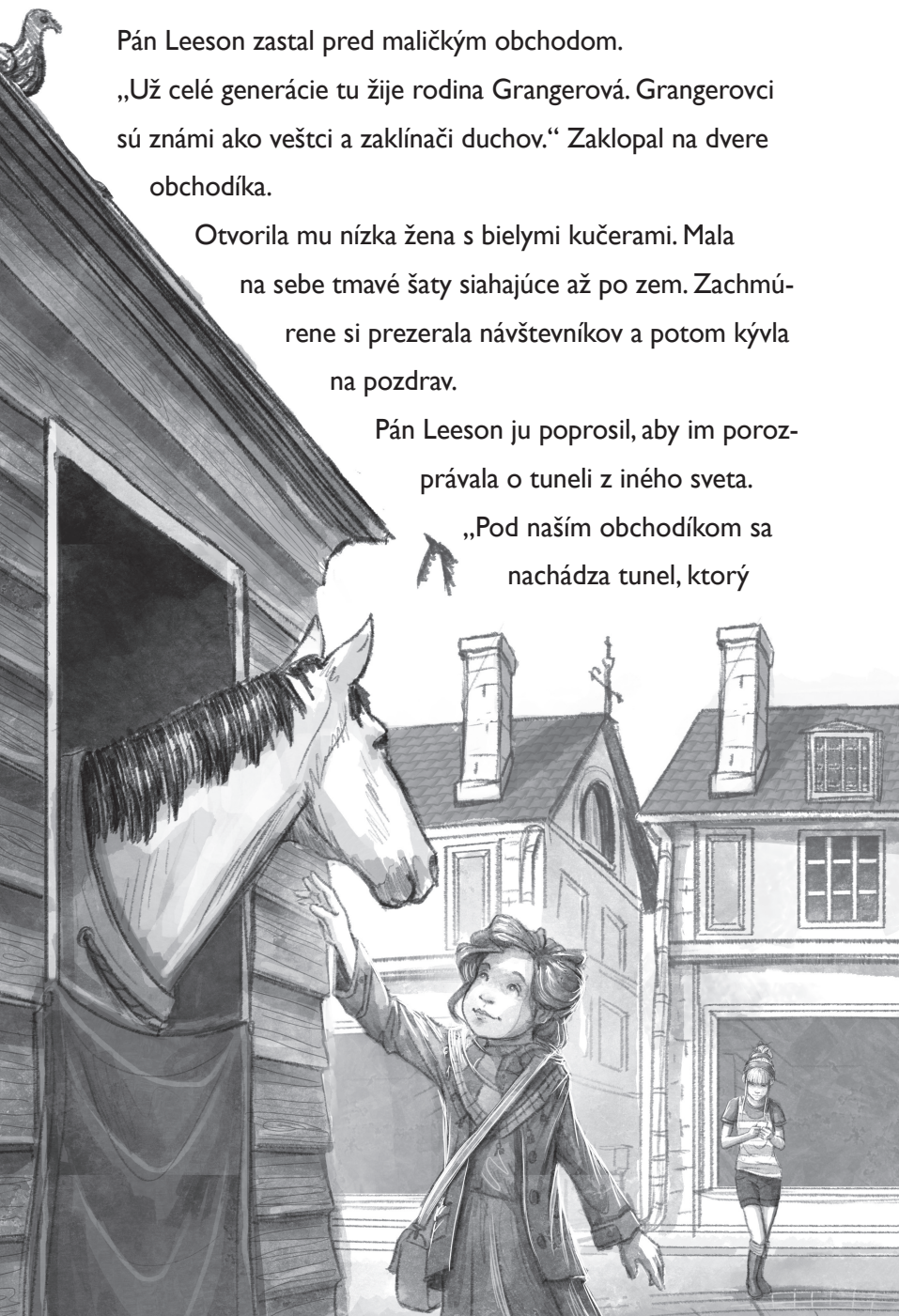
Pán Leeson zastal pred maličkým obchodom.

„Už celé generácie tu žije rodina Grangerová. Grangerovci sú známi ako veštcí a zaklínači duchov.“ Zaklopal na dvere obchodíka.

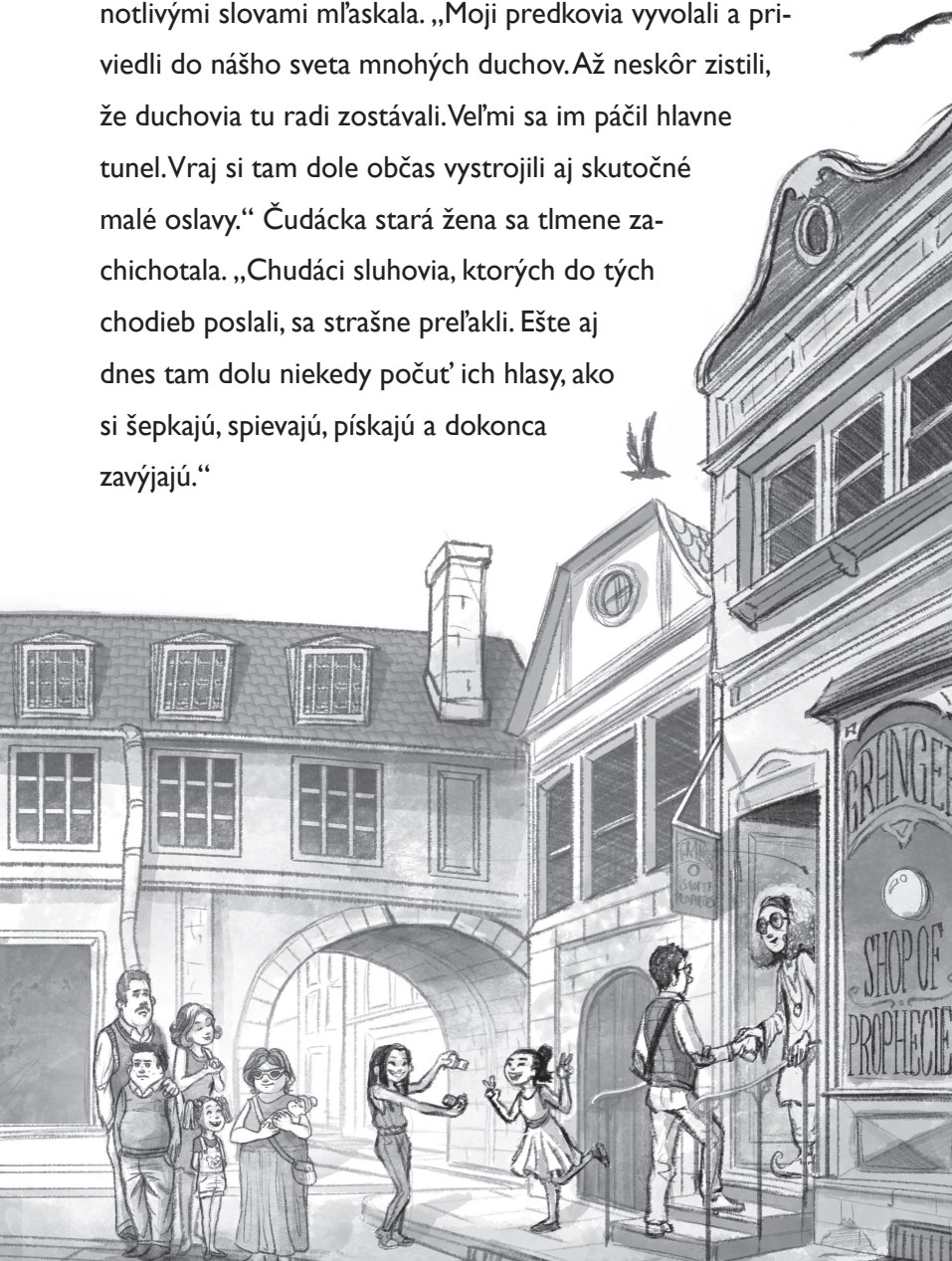
Otvorila mu nízka žena s bielymi kučerami. Mala na sebe tmavé šaty siahajúce až po zem. Zachmúrene si prezerala návštevníkov a potom kývla na pozdrav.

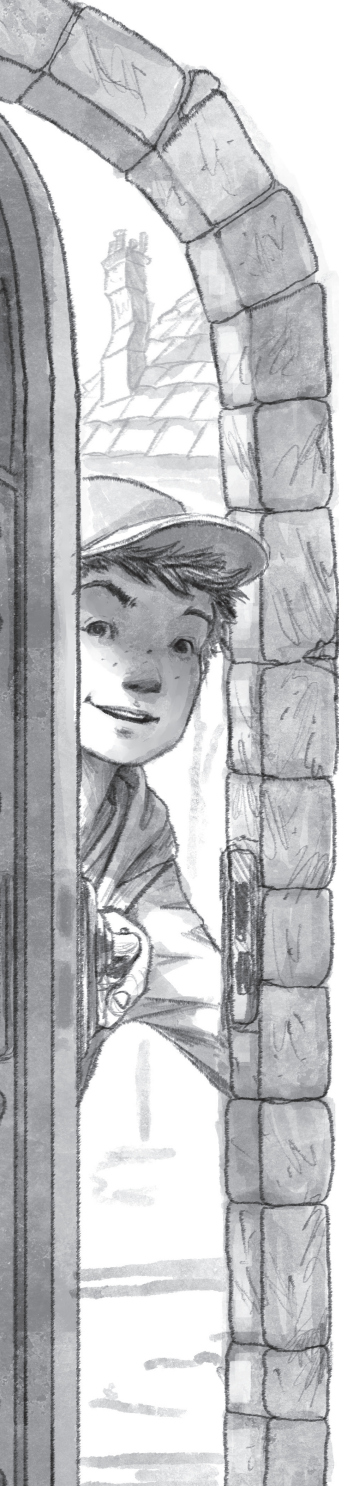
Pán Leeson ju poprosil, aby im porozprávala o tuneli z iného sveta.

„Pod naším obchodíkom sa nachádza tunel, ktorý

predtým slúžil ako podzemný prístup do domov niektorých bohatých ľudí,“ začala starena. Hovorila rýchlo a medzi jednotlivými slovami mľaskala. „Moji predkovia vyvolali a priviedli do nášho sveta mnohých duchov. Až neskôr zistili, že duchovia tu radi zostávali. Veľmi sa im páčil hlavne tunel. Vraj si tam dole občas vystrojili aj skutočné malé oslavy.“ Čudácka stará žena sa tmene zachichotala. „Chudáci sluhovia, ktorých do tých chodieb poslali, sa strašne preľakli. Ešte aj dnes tam dolu niekedy počuť ich hlasy, ako si šepkajú, spievajú, pískajú a dokonca zavýjajú.“

Poppi trochu striaslo. Axel potlačil zívanie.

Po tom, ako jej pán Leeson oduševnene poďakoval, viedol skupinu ďalej.

Jedna stajňa ešte zostala zachovaná a cez napoly otvorené vráta vystrkoval hlavu jeden ryšiak s veľkým bielym flákom na čele. Poppi musela zviera okamžite pohladkať. Koňovi sa to páčilo a túlil si hlavu k jej ruke.

Lilo dostala esemesku od Dominika a tú si chcela hneď prečítať. Pritom však spustila skupinu z očí. A tak si ani jedno z dievčat nevšimlo, čo sa Axel chystá podniknúť...

Axel objavil niečo, čo ho zaujímalo omnoho viac než nudné strašidelné historky. Vedľa obchodíka veštkyne boli otvorené úzke čierne dvere. Za nimi viedli do hĺbky strmé schody.

Ide sa tade k *Tunelu hlasov*?

Axel dostal chuť na krátku extra prehliadku. Prekíazol teda cez dvere a kráčal dolu po vychodených scho-

doch. Tehlové steny boli vlhké. Cítil zatuchnutý vzduch. Všetko tam bolo ponuré a tmavé. Vytiahol mobil a zapol na ňom svetlo. Schody sa končili v dlhej chodbe, ktorá sa tiahla na obe strany. V diaľke svietila jedna jediná sliepňajúca žiarovka. Zem, po ktorej kráčal, bola pomerne pevná, lebo spodok tunela bol vydláždený, hoci hrboľatý.

Axel načúval. Naozaj tu počut' hlasy duchov? *Ale kdeže, pomyslel si, to sú len také táraniny.*

No vtom sa v diaľke ozval hrmot. Aj zem pod Axelovými nohami sa jemne zatriasla. Videl záblesky svetla – a potom sa ohlásilo zavýjanie.

Neznelo to ako psie alebo vlčie zavýjanie, ale ľudské. Hlasy pripomínali kvílenie a náreky, no nerozumel ani slovo. Axel by sa nikdy nepriznal, ale zrazu mu naskočila husia koža.

To nemôže byť pravda.

To nie je možné.

Veď tá historka o duchoch je iba výmysel. Tu dole určite nie je nikto z iného sveta.

Aj keď si to Axel opakoval dookola, nedokázal o tom seba samého skutočne presvedčiť. Chcel stadiaľ čo najskôr zmiznúť.

Otočil sa.

Hore nad schodiskom sa v tej chvíli dvere s hrmotom zabuchli.

V pasci

„Poppi, musíme íst!“ zvolala Lilo.

Poppi koňovi ešte raz prešla rukou cez hrivu, ktorá mu rozkošne padala do čela. „Už idem!“ zakričala.

Keď došla k Lilo, opýtala sa: „A kde je Axel?“ Dievčatá sa obzerali.

„Určite už išiel napred,“ domnievala sa Lilo.

Ešte si všimli, ako nádvorie opúšťajú dve Japonky, ktoré neustále všetko fotili. Lilo a Poppi sa rozbehli, aby dostihli svoju skupinu. Cez vstupnú bránu sa prehnal vietor.

Lilo a Poppi netušili, že Axel za nimi zaostal. Ich kamarát sa nachádzal vo veľmi nepríjemnej situácii. Ruka sa mu triasla. Potichu nadával sám sebe. Duchovia neexistujú a to kvílenie v tuneli sa dá určite celkom jednoducho vysvetliť.

Keď stúpал hore schodmi, mobilom si svietil pod nohy. Ak to bola Lilo, kto zabuchol dvere, tak sa má na čo tešiť. Tento žart sa mu vôbec nezdal vtipný.

A čo ak to nebola ona? Kto je za tým?

Axel konečne došiel k dverám. Siahol po kľučke a stlačil ju. Dvere však zostali zatvorené. Ani lomcovanie nepomohlo. Skúsil päst'ou bubnovať na dvere a volať o pomoc.